

V Praze dne 3. června 2020

Já, Pavel, vás napomínám tiše a mírně po způsobu Kristově – já, který tváří v tvář jsem prý mezi vámi pokorný, ale z dálky si na vás troufám. (2K 10,1) ... Ačkoliv bych měl ještě mnoho co psát, nemíním to svěřovat papíru a inkoustu; neboť doufám, že se k vám dostanu a budu s vámi mluvit tváří v tvář, aby naše radost byla úplná. (2J 1,12)

Milé sestry a bratři,

čtete v tomto pandemickém období poslední pastýřský list svého kazatele. To proto, že alespoň v naší zemi se nákaza koronavirem přestala dramaticky šířit, ochranná opatření se postupně uvolňují a ruší, takže se konečně můžeme společně potkávat, vidět se a slyšet. Tímto vás srdečně zvu nejen na společné bohoslužby, biblické hodiny a skupinky, ale také k návštěvám. Velmi rád vás osobně navštívím, anebo jste srdečně zváni k nám, abychom opět byli spolu.

Protože komunikace tváří v tvář je o mnoho jiná a lepší, oproti zprostředkované, byť těmi nejmodernějšími technologickými prostředky. I když rozhodně díky Bohu za fungování internetu a staré dobré pošty. Díky za sociální sítě všeho druhu. Díky Pánu za audio i video přenosy, které nám umožňují být téměř autenticky přítomní při bohoslužbách. Díky za možnost psát klasické dopisy i elektronické maily, třebaže do těch prvních můžeme vložit utržený čtyřlístek pro štěstí. Jsme vděční za telefonní operátory, díky nimž je nám umožněno slyšet jeden druhého a číst krátké textové zprávy. Ale tváří v tvář to bylo a je vždycky jiné, protože nechybí bezprostřední pohled do očí, pozorovat lze mimiku tváře, také mnoho můžeme vyčíst z barvy hlasu, gest celého těla i stisku rukou. A hlavně v osobním styku máme mnohem více času dát si práci vzájemně si porozumět, neboť to vždycky lidem dalo, a ještě dá hodně námahy.

Dobře to věděli i Pavel s Janem a zkušenost s tím měli i tehdejší čtenáři apoštolských dopisů. Co bychom za to dali, kdybychom nemuseli jenom číst jejich listy, ale mohli s nimi i osobně hovořit. Přímá komunikace je vždycky pravdivější a celistvější než písemná, i když si odesílatel dá tu největší práci, aby adresát porozuměl. Což je důvod, proč se dnešní dopisy čím dál víc hemží smajlíky a emotikony všeho druhu. ☺

Apoštolu Pavlovi často nezbyla jiná možnost než epištoly psát, třebaže si byl vědom omezení, a na vlastní kůži prožil, jak odlišně lidé vnímali jeho autentickou přítomnost a jinak písemná sdělení. Jako by se za apoštolem skrývaly dvě odlišné osobnosti, jedna velmi pokorná a mírná (osobní), druhá nekompromisní, přísná, tvrdá (písemná). Přestože to ale byl stále ten stejný Pavel, lidé jinak četli jeho živou přítomnost tváří v tvář a často jinak si vykládali jeho písemná sdělení.

Pavlovi ale mnohdy nic jiného nezbylo, než se uchýlit k psaní, neboť často diktoval své dopisy z vězení. To Jan se mohl rozhodnout jinak, většinu z toho, co měl na srdci, vůbec nenapsal a počkal si, až bude moci všechno svým milovaným povědět tváří v tvář. Důvod byl ten, aby jejich vzájemná radost byla úplná, dodávám, ničím nezkalená, žádnými nepřesnými asociacemi a čtením mezi řádky.

A tak, milé sestry a bratři, srdečně vás zvu k návratu do společenství, k vzájemnému sdílení svých životů, víry, rozdílných i shodných názorů, ke sdílení lásky agapé, která miluje víc než jen proto, že je milována. To vše, aby naše radost byla úplná.

Těším se na setkání

Bronislav Matulík